

I öfrigt gälle om straffarbete i enrum enligt denna förordning hvad ofvannämnda förordning den 21 December 1857 i derå tillämpliga delar stadgar.»

Till denna nådiga framställning har Riksdagen lemnat sitt bifall; hvilket Riksdagen härigenom får i underdånighet tillkännagifva.

Riksdagen framhärdar etc.

Stockholm den 24 Maj 1873.

N:o 91.

Uppläst och godkänd hos Första Kammaren den 24 Maj 1873.
 — — — — Andra Kammaren den 24 — —

*Riksdagens underdåniga Skrifvelse, angående ändring af 2 kap.
 19 § strafflagen.*

(Lag-Utskottets Utlåtande N:o 43.)

S. A. K.

Vid innevarande Riksdag hafva särskilda förslag blifvit väckta, åsyftande förkortning af den tid, hvarunder den såsom påföljd för vissa brott stadgade förlust af medborgerligt förtroende må kunna ådömas. Till stöd för en sådan lagförändring har hufvudsakligen framhållits: det hinder emot erhållande af tjenst eller annat stadigvarande arbete, som förefinnes i vanfrejdsbetyg; den fara för samhället, som uppkommer deraf, att arbetsvilliga personer för försonade felstegs skull afvisas från arbetsgifvare; det ökade lidande, som tillskyndas den, hvilken genom sjelfva
straffet

straffet försonat sitt brott, derest han det oaktadt måste bära med sig vanfrejdens vittnesbörd, hvarthelst han tager sin tillflykt; samt det missförhållande, hvartill nu gällande lag gifver anledning derutinnan, dels att strafftiden kan vara så ringa som två månader, under det vanfrejdstiden ej får sättas kortare än fem år, dels ock att den, som dömes till tio års straffarbete, ovilkorligen måste dömas till lifstids vanfrejd, äfven om skäl vore för hand att inskränka vanfrejdstiden till vissa år efter det straffet fullbordades.

Med afseende å hvad sålunda blifvit anmärkt och då, enligt hvad erfarenheten gifvit vid handen, återfall i brott mången gång haft sin väsendtligaste grund i svårigheten för en till vanfrejd dömd person att vinna arbetsförtjenst, har Riksdagen för sin del beslutat, att de två första momenten af 19 § 2 kap. strafflagen skola erhålla följande förändrade lydelse:

»Vissa i lagen bestämda brott medföra den påföljd, att den dömd förklaras hafva förverkat medborgerligt förtroende för alltid, eller för viss tid, hvilken ej må sättas kortare, än ett, eller längre, än tio år, utöfver den ådömda strafftiden.»

Riksdagen framhårdar etc.

Stockholm den 24 Maj 1873.